

Det är inte många gäster idag här på det lilla kvarters kaféet. Fiket ligger i ett gatuhörn, inne i den äldre delen av staden. Här myller det av små gator och mindre torg. Genom dom stora gamla fönstren, med dom snirkligt på målade bokstäver som bildar ordet "Piers Kafé" ser jag ut över gatan. På andra sidan, över takåsarna på andra sidan det lilla torget ser jag Eiffeltornet karakteristiska form sticka upp mot en för dagen lite gråmulen himmel. Det är en tidig vår dag i Paris. Vid den gamla fontänen på torget ser jag hur ett litet barn på vingliga ben går runt. Tultar fram runt fontänen och försöker fånga duvorna som kuttrande med sina nickande huvuden går undan då barnet närmar sig. Barnets mor sitter på huk en bit bort och försöker få barnet intresserad av att mata duvorna med som det verkar medhavda smulorna.

En ung herre - troligen på sin väg till universitet som det ser ut på hans klädsel och ryggsäck - far över torget. För ett ögonblick stannar barnet upp, förundran då av flocken av duvor som lyfter framför den unga mannens cykel och vådliga framfart. Det massiva molnet av fåglar som plötsligt tar till flykt och ljudet av de många fladdrande vingarna får barnet att börja gråta. Mamman rycker in och får trösta det lilla barnet. Med ett litet roat leende över situationen omfamnar och lyfter hon upp det gråtande barnet som finner tröst i sin mors famn

Min nya vän och till lika nya bordsgranne är från Japan berättar han. Vi sitter och småpratar, tittar på folk och njuter av dagen, var och en på sitt håll. Vi jämför våra liv och delar med oss av våra "resa" hit och erfarenheter dom har givit oss. Han har bl.a. gett mig ett tips om en vacker plats vid stilla havet, helt underbar på kvällen då solen går ner och blir alldeles röd innan den går ner under horisonten. Efter att pratat vidare ytterligare ett tag bestämmer jag mig för att ta adjö. Känner att mina jag vill "känna på staden".

En stund senare, då jag går gatan fram, påminner jag mig själv om hur fascinerad jag kan bli bara av enkla saker här. Ex. av hur ljuset faller ner genom trädskronorna och bildar vackra färgade mönster på marken, eller hur ett blads sakta dalande färd ner genom luft-strömmarna kan fånga mitt intresse. Jag kan stanna upp och fascineras av sådant en lång stund. Annat var det då jag var ung, då var man nöjd över att trädens färger skiftade och kronan svajade lite. Så mycket har hänt.

Jag låter blicken svepa över gatans folk myller, medveten om att jag här bara är en "turist", mitt ibland alla dom "inneboende". Hur mycket jag än försöker smälta in så förblir vi "turister", ett utstickande element bland dom "inneboende". Dom "inneboende" rör sig mer målinriktat, och deras konversationer och handlingar skiljer sig från mina, även då jag studerat dom "inneboende" mycket länge. Utomstående märker efter en stunds samtal detta, hur gärna jag än vill att vi ska vara lika. I början var det spännande att stoppa någon av dom "inneboende" och prata, men nu mera är detta för mig en plats att njuta och att koppla av i ensamhet.

Ibland då jag ser någon annan "turist" brukar jag försöka smälta in, se ut som jag har ett ärende och skyndar gatan fram likt dom "inneboende". Om jag då blir stoppad försöker jag spela min roll som "inneboende". Prata och agera som en "inneboende" förväntas göra. Ibland har det lyckats riktigt bra och jag har lämnats efter ens studs torra svar. Ibland känner jag mig bara dum då jag blir påkommen och funderar då på varför jag fortsätter göra som jag gör.

När jag nu sakta går gatan fram tänker jag på min Japanske vän - från kaffet - , vilken tur han och jag har haft det i våra liv. Vi har vår generations "författare" och uppfinnare att tacka för att vi har den frihet vi har idag.

Min nya vän berättade då vi satt på kaffet om sin olycka han haft för snart 2 år sedan, hur han blev påkörd av en bil då han var ute och cyklade och hur han sedan dess står på kö i väntar på en rygg operation. En operation som ska åter ge honom rörelsen i benen. Han berättade hur han mestadels varit sängliggande sedan olyckan, detta då han känner smärta, trötthet och svaghet i hela kroppen.

Själv har jag varit sängliggande i snart 8 år, och läkarna har slutat ge mig förhoppningar om någon mirakulös tillfrisknande. Med endast en vis rörelse i vänster hand är jag förlamad från nacken och nedåt. Men jag har tur. Jag har känslan kvar i stora delar av kroppen. Över hela kroppen kan jag känna, vilket ökar min närvaro känsla när jag som nu befinner mig i det vackra Paris.

Vi hör båda till rätta generation.

Vi har båda omfamnat och mottagit det nya som erbjudits oss i dessa våra svåra lägen. Jag själv har accepterat att detta är den frihet jag nu kan åtnjuta. Min kropp ligger fjättrad i ett sjukhus, men mitt sinne behöver inte stanna inlåst för det.

Så var det förr, att där kroppen var fick sinnet stanna, men idag, med dagens teknik finns inte dom hindren.

Det började nog redan i tidig ålder. Under min uppväxt lärde jag mig leva och röra mig mellan "värdarna". "Värdarna" var då nya och spännande platser för min generation att leva ut sina drömmar i. Vi var inte unik på något sätt. Många är dom generationer innan oss som har försvunnit in i dom fiktiva värdarnas underbara värld.

Innan datorn kom fanns filmen, och innan den seriemagasinen, och för det skönlitteraturen. Då som senare har den äldre omgivningen rest ett varnande finger för det nya dom inte förstår och riktigt vill, eller kan ta del av.

Efter ett tag har alltid det nya blivit en del av samhället och accepterats för vad det är.

Så idag är datorn, seriemagasinen, filmerna och skönlitteraturen alla accepterad av samhället, och inga större röster om "fördumning" hörs.

Värdarna som ofta var spel och som jag tidigare då jag var yngre brukade fly in i för att få en stunds paus, bort från verkligheten, är idag min vardag.

Även idag tar jag min tillflykt till dessa spel ibland. Nu som då kan jag vara hjälte i en fiktiv värld. Åka snabba bilar, besöka en avlägsen galax, uppleva medeltiden eller vara hemlig agent och träffa vackra damer, eller varför inte riddare, tjuv eller något annat. Allt det där som tidigare generationer drömde sig bort i via karaktärer i böcker, serier och filmer kan jag idag själv få uppleva.

Idag föredrar jag mestadels modeller av städer. Min favorit är den av Paris. Var morgon ta en promenad nedanför Eiffeltornet, gå utmed Rhens strand och se på "turisterna" på sina jogging- eller rodd-turer. Ofta är dessa "turister" sådana som inte hinner eller kan ta sig ut i verkligheten, men inte vill ha en vägg framför sig när dom springer på löpbandet, eller sitter i roddmaskinen på gymmet eller hemma. Dom ger liv åt staden, dygnet runt kommer dom, från hela världen.

Men strandpromenaden är också fylld med vanliga nyfikna promenerande "turister" som jag. Och så dom "inneboende", alltså datastyrda individer

Vi "turister", vi bara använder Paris som rekreations plats, träffas och umgås på olika platser i staden. Vi delar upplevelser med varandra. Talar om händelser vi varit med om.

Sådant som ålder, kön, eller som i mitt fall mitt handikapp, är sällan något vi diskuterar, och än mindre låter oss styras av i vårt umgänge.

Visst delas erfarenheter i även ämnen som kön, hudfärg, ålder och handikapp, men bara då som erfarenheter, inte som ett medel att segregera gruppen.

Jag har ofta fått berätta om hur jag lever här för nyanlända som letat sig hit. Ofta är det då någon nära anhörig till dom svårt drabbade som nu vill veta hur dom kommer att leva. Ofta tror dom att jag också är en anhörig. Då det går upp för dom att det jag berättar är min egna erfarenheter blir dom förvånade om hur jag är som person. Att jag trots mitt liv "instängd" inte alls är ovetande om omvärlden. Som om deras nyheter inte kommer hit, det är snarare så att nyheterna här inte når ut till dom, detta trots att det som händer här påverkar lika många människor.

Där "ute" är värden fortfarande könsbestämd, ålders segregerad och till och med rasistisk. I alla dessa världar och spel är vi likvärdig i mångt och mycket.

Jag som handikappad har till och med här ett övertag. Efter som jag kontrollerar mitt agerande i världen via tanken, med hjälp av små elektroder satta på mitt huvud, är jag oftast snabbare än dom som sitter hemma uppkopplade via handkontroller.

Min snabbhet, och en följd av den försatte mig i en rolig situation och utspelades för snart 2 år

sedan. I ett spel som jag ibland fördriver tiden i, delvis för att umgås med mina yngre släktingar, i alla fall dom manliga, gärna leker och umgås med mig där, har jag blivit förvånansvärt bra i. Mycket tack vara min snabbhet i reaktionerna i detta spelet, vilket jag har kunnat konstatera då jag sett mitt namn rätt högt upp på listorna över toppspelare. Jag blev därför inte jätte förvånad då en medlem i en av alla spel grupper som finns här i ”värdarna”, frågade om jag ville bli medlem hos dom. Vi kom och prata och till slut frågade han :

- Hur gammal är du ?
- Hur gammal är du, frågade jag tillbaka, lite ovillig att svara.
- Jag är 17, blev svaret.
- Då har vi samma siffror i åldern, sade jag och log inombords

Det visade sig senare att dom hade redan en äldre spelare med i klanen, men han med sina 46 kommer inte i närheten av mina då 71 år. Denna äldre spelare kallades ”farfar”, så jag undrar vad jag skulle fått för smeknamn.

Då flera av klanens yngre spelare idag har börjat på högskolor, skaffat familj osv. är det nästan bara jag kvar, jag som idag går under namnet ”The Kid”, något mina vänner tycker är hysteriskt roligt. ”OldBoy”, han som var 46 då vi började spela, är kvar i gruppen. Vi tränar till sammans lite då och då och står oss fortfarande mycket bra mot yngre förmågor. Eller i alla fall det vi tror är yngre spelare. Vem vet, kanske den där ”Killer Boy” egentligen är min gamla fröken från småskolan. ”Killer Boy” borde i så fall vara över 90 år, men omöjligt är det inte med dagens teknik.

Spelets snabba tempo håller uppe pulsen, något mina läkare gillar. Det håller min kropp i bättre form säger dom. Och jag kan känna hur adrenalinnet stärker mina för länge sedan förtvinade muskler, och hur det gör gott för dom.

Jag träffar mycket mycket sällan mina anhöriga i IRL, alltså ”In Real Life”, eller översatt på svenska, ”I verkliga livet”. Jag träffar dom inne i dessa världar. Jag själv gillar inte att se min bleka hy, mina muskulösa och beniga lemmar som ligger fjättrade i en sjukhus säng. Så varför ska någon annan behöva se det jag själv inte vill stå för. Jag ser också i deras ögon då vi träffas den där ”tycka synd om blicken”, som jag tror ingen vill ses med.

Jag träffar dom hellre på en promenad utmed floden Rhen i skepnad som mitt 40 åriga yngre jag, eller möter dom yngre släktingarna i en duell i något spel, då som rymdhjälte, eller monster.

Jag brukar ta med mina besökare till platser runt om i världen, ibland fiktiva världar, så som Paris, eller främmande planeter med vackert och fantasirikt djurliv. Eller så besöker vi någon Webkamera med vacker utsikt att sitta och prata vid. Den där platsen min Japanske vän berättade om, den där man kunde se solnedgången över Stilla havet. Det vore ett underbart ställe att träffa min syster dotter på nu på torsdag då vi ska träffas. Vi skulle ses och göra upp om något så tråkigt som min ekonomi. Det kanske gör samtalet lite trevligare. Min ekonomi är om mitt företag jag driver. Jag har faktiskt ett litet företag vid sidan om min sjukdom. Där föreläser jag, både om mitt handikapp, men också om den frihet jag funnit. Jag ger också guidade turer och ger råd i frågor om ”värdarna”.

Genom min frihet har jag idag också saker att berätta för min anhöriga och vänner, om människor jag träffat, eller saker som inträffat, både här eller från någon kamera jag hängt i. Jag behöver inte vara sjuklingen, fjättrad till sängen, den som inget vet, den som inte har något egentligt eget att berätta. Bara för att min kropp har lagt av ska inte min personlighet, mina tankar och ord få lida.

Tänk förr när man stängde in försvagade kroppar och lät deras sinnen gå samma öde till mötes. Liksom kroppar behöver hjärnan motion för att hållas i form och orka leva. Det fick den inte förr då sinnet gick dit kroppen var. Var kroppen trött fick också hjärnan sluta jobba då det var dax att vila middagssömn.

En ny möjlighet har nåtts med den nya tekniken. Det ger äldre, som av olika anledningar, vill träffas ex. sin mor och far, människor som varit döda över 50 år, möjlighet att göra så.

Heta diskussioner pågår om det är rätt, att som visa anhöriga gör, bygga en egen värld för dessa äldre, världar där deras föräldrar åter lever och där den gamle åter är barnet som kan leka på kända

platser för dom.

Själv har jag svårt att ha en åsikt i frågan, men tycker nog att finns en en möjlighet att göra någon glad, så varför inte. På samma sätt som sjukvården vid hopplösa fall ger omåttliga mängder smärtlindring för att inte kroppens smärta ska störa sinnets sista tankar, så ska väll dom med dåligt sinne inte ha ont i det när detta blir förvirrat. Men det är en svår fråga som jag låter andra ta och som jag gärna inte diskuterar, varken privat eller via mitt företag.

Jag har hört om ett nyöppnat fik i New York, där flera av borden har bildskärmar och kameror. Det är för cybergäster som jag. Plötsligt är det jag som kan besöka er där ute, inte bara vara åskådare via en kamera. Nu är det inte bara ni som kan komma och hälsa på mig.

Jag är lite nervös när jag nu skriver in adressen till restaurangen. Jag hoppas att finna en ledig plats vid något bord med trevliga gäster. Jag har bestämt mig för att denna gången visa mitt rätt jag, använda min egen röst. Inte använda ett nytaget foto från min sjuksäng.

Önska mig lycka till.

Författare:
Torgny Jonsson

2016-11-15